

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci **žalobce M. A.**, trvale bytem Ch. 19, S., *zastoupeného Mgr. Janem Hoškem, advokátem, se sídlem Sokolovská 980, Strakonice*, proti **žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, za účasti **osoby zúčastněné na řízení město Sušice**, se sídlem náměstí Svobody 138, Sušice, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2013, čj. ŽP/11394/13,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2013, čj. ŽP/11394/13 se z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 15.342 Kč, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce Mgr. Jana Hoška, advokáta.**
- III. Žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18.11.2013, čj. ŽP/11394/13 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým bylo odvolání právních předchůdců žalobce (J. A. a M. A.) proti rozhodnutí Městského úřadu Sušice (*dále jen „vodoprávní úřad“*) ze dne 8.12.2010, čj. 2473/10/ZPR/Kal (*dále jen „prvostupňové rozhodnutí“*) podle §

92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (*dále jen „správní řád“*) zamítnuto jako nepřípustné. Žalobce navrhoval zrušení i prvostupňového rozhodnutí a přiznání mu práva na náhradu nákladů řízení.

2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo městu Sušice podle § 8 odst. 1 písm. c) a § 38 odst. 8 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), (*dále jen „vodní zákon“*) vydáno povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových z kanalizace pro veřejnou potřebu do bezejmenného drobného vodního toku, který je pravostranným přítokem řeky Otavy, na dobu do 10.12.2020.

3. Odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí podali tehdejší vlastníci pozemku p.č. 29/1 J. A. a M. A., kteří namítali, že měly být účastníky daného řízení, neboť jsou odpadní vody vypouštěny nikoliv do bezejmenného vodního toku, nýbrž do uměle vytvořeného melioračního příkopu bez přirozeného pramene či přítoku, nacházejícího se na pozemku p.č. 29/1 ve vlastnictví odvolatelů, který je využíván jako pastvina pro dobytek, přičemž odpadní vodou z kanalizace obsahující fekálie je ohrožen život a zdraví pasoucího se dobytka. Poukázali rovněž na souběžně vedené správní řízení ve věci pochybností o tom, zda je meliorační příkop vodním tokem.

4. Odvolání původních vlastníků pozemku p.č. 29/1 bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 20.6.2011, čj. ŽP/5276/11 podle § 92 odst. 1 správního řádu zamítnuto jako nepřípustné.

5. O žalobě podané proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.6.2011, čj. ŽP/5276/ rozhodoval zdejší soud, který rozsudkem ze dne 29.7.2013, čj. 57A 67/2011-71 uvedené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (*dále jen „předchozí rozsudek krajského soudu“*).

6. Touto žalobou napadené rozhodnutí je v pořadí druhým rozhodnutím o odvolání původních vlastníků pozemku p.č. 29/1 proti prvostupňovému rozhodnutí. Žalobu proti napadenému rozhodnutí podal žalobce jako současný vlastník pozemku p.č. 29/1, který je k podání žaloby aktivně legitimován jako právní nástupce původních vlastníků. Dle žalobce došlo ke změně vlastnického práva k pozemku p.č. 29/1 (trvalý travní porost) po vydání napadeného rozhodnutí.

II. Důvody žaloby

7. Žalobce označil rozhodnutí správních orgánů obou stupňů za nezákonná a tvrdil, že jimi a postupem správních orgánů ve správním řízení byl zkrácen na svých právech garantovaných mu správním řádem, vodním zákonem a v širších souvislostech i Ústavou a Listinou základních práv a svobod. Dále namítal nesprávné zjištění skutkového stavu, které není dostačující pro posouzení věci, a že žalovaný po právní stránce věc nesprávně posoudil.

8. Uvedl, že prvostupňové rozhodnutí nebylo jeho právním předchůdcům nikdy doručeno. Formálně je na něm vyznačena doložka právní moci dnem 15.12.2010 a účastníky řízení jsou označeni žadatel město Sušice, Český rybářský svaz a Povodí Vltavy, kteří dali

k povolení kladné stanovisko. Účastníky řízení však nebyli tehdejší vlastníci pozemku p.č. 29/1, na kterém se nachází koryto drobného vodního toku, a to s odůvodněním, že nebyli povolením k vypouštění odpadních vod do vodního toku přímo dotčeni na svých právech.

9. S tímto názorem vodoprávního úřadu se žalobce neztotožňoval a byl přesvědčen, že je vydaným povolením přímo dotčen na svých právech. V první řadě proto, že jedna z kanalizačních výústí navazuje přímo na jeho pozemek, na kterém se nachází meliorační otevřená strouha označovaná vodoprávním úřadem jako drobný bezejmenný vodní tok, pravostranný přítok řeky Otavy. Předmětný pozemek žalobce využívá jako pastvinu pro dobytek, přičemž odpadní vodou vypouštěnou z kanalizace obsahující fekálie je ohrožen život a zdraví pasoucího se dobytka, který vodu z melioračního příkopu pije a v minulosti již došlo k úhynu telete. Dle žalobce kanalizace neústí do drobného vodního toku, ale do otevřeného melioračního příkopu bez přirozeného pramene či přítoku, který nemůže být považován za vodní tok. Právní předchůdci žalobce proto podali podnět k zahájení řízení ve věci pochybností o tom, zda předmětný meliorační příkop je vodním tokem. V této věci rozhodoval Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor životního prostředí rozhodnutím sp.zn. ŽP/2587/11 a čj. ŽP/3136/11, následně Ministerstvo zemědělství rozhodnutím ze dne 13.9.2011, čj. 119961/201 I-MZE-15111 a o žalobě proti druhostupňovému rozhodnutí nebylo dosud Městským soudem v Praze rozhodnuto (sp.zn. 3A 233/2011).

10. Dle žalobce rozhodl vodoprávní úřad v rozporu se svým předchozím rozhodnutím ze dne 1.12.2004, čj. ŽP 20290/04, kterým povolil vypouštění odpadních vod do vod povrchových na dobu do 31.12.2010. Účastníky předchozího řízení byli tehdejší vlastníci pozemku p.č. 29/1, o jejichž námitkách bylo rozhodnuto jak v prvostupňovém rozhodnutí, tak v rozhodnutí žalovaného ze dne 14.4.2005, čj. ŽP/603/05 a v podmínce 1. bylo stanoveno, že do 1.1.2010 musí být městem Sušice dosaženo účinného čištění odpadních vod vypouštěných z kanalizace v části obce Velká Chmelná, a v podmínce 5. bylo stanoveno, že do 31.12.2005 musí být městem Sušice zpracován návrh řešení čištění odpadních vod v části obce Velká Chmelná. Tyto dvě podmínky nejsou splněny dosud, a přesto vodoprávní úřad vydal prakticky totožné rozhodnutí na dobu dalších deseti let a žádný termín pro zajištění řádného čištění odpadních vod již městu Sušice neuložil. Uvedené je dle žalobce zcela neakceptovatelné, i když jej to nepřekvapuje, neboť pokud žadateli, městu Sušice, vydává povolení vodoprávní orgán jeho městského úřadu, je zde zjevná podjatost z důvodu tohoto vztahu mezi vodoprávním úřadem (rozhodujícími úředními osobami) a žadatelem.

11. Vodoprávní úřad musel v daném řízení očekávat uplatnění shodných námitek, proto účelově obešel tehdejší vlastníky pozemku p.č. 29/1 a nejednal s nimi jako s účastníky řízení přímo dotčenými prvostupňovým rozhodnutím, ač s nimi jednat měl. Dle žalobce tento postup odporuje § 27 odst. 2 správního řádu, neboť bylo rozhodnuto, že otevřeným melioračním příkopem budou po dobu dalších deseti let vedeny přes pozemek p.č. 29/1, který je využíván jako pastvina, odpadní vody obsahující fekálie. Vodoprávní úřad přitom v předchozím řízení v totožné věci jednal s vlastníky pozemku p.č. 29/1 jako s účastníky řízení a jejich námitkám částečně vyhověl.

12. V předchozím rozsudku se soud nezabýval tím, zda meliorační příkop vedoucí po pozemku p.č. 29/1 je či není vodním tokem s odkazem na probíhající řízení o této otázce před Městským soudem v Praze. Žalobce proto v této žalobě neopakoval argumenty obsažené k tomu v předchozí žalobě. Uvedl však, že krajský soud shledal v předchozím rozsudku většinu námitek důvodnými. Žalovaný však znovu posoudil odvolání právních předchůdců žalobce jako nepřipustné, opětovně se zásadním argumentem, že nejsou účastníky řízení a napadené rozhodnutí tak nabylo právní moci dne 15.12.2010.

13. V další části žaloby žalobce citoval z odůvodnění napadeného rozhodnutí a uváděl k tomu svoji argumentaci.

14. „*Odvolací správní orgán dále konstatoval, že není pochyb o tom, že žalovaní jsou vlastníky pozemku, na kterém se nachází koryto vodního toku, a že se dále zabýval tím, zda vlastníkům pozemku, na němž se nachází koryto vodního toku, přísluší postavení účastníků v řízení o povolení k vypouštění odpadních vod do povrchových vod v tomto vodním toku. V této souvislosti odmítl na řízení o povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových aplikovat závěry rozsudku Městského soudu v Praze dne 4.6.2009 č.j. 10 Ca 381/2007-113, tak jak učinil soud v předchozím rozsudku, kdy dle názoru odvolacího správního orgánu řízení o povolení k nakládání s vodami je obecně jiného charakteru než řízení o udělení souhlasu k provozování zařízení a v daném případě nesouvisí s žádným dalším řízením podle stavebního zákona, v němž by vlastníci sousedních nemovitostí mohli mít postavení účastníků řízení. Podle názoru odvolacího orgánu tak otázku účastenství řízení vlastníků sousedních pozemků nelze v těchto dvou případech posuzovat obdobně.*“ Dle žalobce je uvedený postoj žalovaného, jím se vymezuje vůči předchozímu rozsudku krajského soudu, sám o sobě důvodem pro další kasační rozhodnutí, neboť pokud by bylo obhajitelné nerespektování důvodů kasačního rozhodnutí soudu ze strany správních orgánů při následujícím rozhodování, soudní přezkum správních rozhodnutí by pozbyl smyslu.

15. „*Odvolací orgán se zabýval možností přímého dotčení práv vlastníků pozemků, na nichž se nacházejí koryta vodních toků a pozemků s koryty vodních toků sousedících v řízení o povolení k vypouštění odpadních vod do povrchových vod ve vodním toku ve smyslu ust. §27 odst. 2 správního řádu. Dospěl přitom k závěru, že účastenství v takovém řízení založené na vlastnictví pozemků pod vodními toky a pozemků sousedních by vedlo k tomu, že účastníky řízení o povolení k vypouštění odpadních vod by byl nejen správce příslušného vodního toku, případně obce níže po toku, ale i všichni vlastníci pozemků pod a podél tohoto vodního toku v úseku několika desítek kilometrů, kdy není reálné, aby vodoprávní úřad určil úsek vodního toku, ve kterém mohou být práva vlastníků pozemků vlivem vypouštění znečištění přímo dotčena a stanovil tak okruh účastníků řízení způsobem, který bez jakýchkoliv pochybností zajistí rovnost všech takových vlastníků. Takový postup by neodpovídal ani běžné celorepublikové praxi, kdy v řízeních o povolení k vypouštění odpadních vod do povrchových vod ve vodním toku hájí zájmy týkající se vodního toku a jakosti povrchových vod výhradně správce vodního toku a správce povodí.*“ Dle žalobce by takovýto argument byl akceptovatelný v situaci, kdy by bylo rozhodováno o vypouštění odpadních vod do vod povrchových za standardních podmínek, tedy odpadních vod standardně čištěných v čistíce odpadních vod při dodržení standardních limitů znečištění, a nikoli ve specifické situaci ve

Velké Chmelné, kde jsou přepady ze septiků jednotlivých rodinných domů vyvedeny bez jakéhokoli navazujícího čistícího procesu přímo do meliorační strouhy účelově správními orgány označované jako vodní tok, která vede přes pozemek žalobce, a kdy emisní limity jsou stanovené individuálně rozhodnutím vodoprávního orgánu. V takovémto případě je zvýšená ochrana vlastníků pozemků zcela na místě, jak žalobce dovodil z odůvodnění předchozího rozsudku krajského soudu a jak nepřímo vyplývá z předchozích rozhodnutí vodoprávního úřadu, kdy s právními předchůdci žalobce bylo jednáno jako s účastníky řízení, a stejně tak tomu mělo být i v posledním vodoprávním řízení. Dle názoru žalobce se tak prvostupňové rozhodnutí zcela jednoznačně přímo dotýká jeho práv, neboť přes jeho pozemek jsou i přes nesouhlas povrchově odváděny nečištěné fekálie, a tedy již z tohoto důvodu jsou rozhodnutí správních orgánů obou stupňů naprosto neakceptovatelná a nezákonná, učiněná v rozporu s § 27 správního řádu.

16. „*Odvolací orgán se v této souvislosti neztotožnil s názorem soudu, že žalobce nelze vyloučit z účastenství na povolovacím řízení právě s ohledem na výše citované specifické místní poměry, kdy argumentoval tím, že v daném případě se jedná o vypouštění odpadních vod z jednotné kanalizace, do které jsou podle napadeného rozhodnutí vypouštěny „odpadní vody z domácností a občanské vybavenosti po předčištění v septicích, případně dCOV”, což znamená, že přestože kanalizace ve Velké Chmelné není zakončena centrální COV, nejedná se v žádném případě o odpadní vody nečištěné, ale jde o sběrný systém, který svádí vyčištěné odpadní vody ze zařízení určených k individuálnímu čištění odpadních vod, zaústěný do vod povrchových. V takových případech může vodoprávní úřad v souladu s Metodickým pokynem č. 14 Ministerstva životního prostředí k NV č. 229/2007 Sb., kterým se mění NV č. 61/2003 Sb., určit hodnoty emisních limitů podle místních podmínek individuálně. Odvolací orgán doplňuje, že septiky jsou podle platné legislativy považovány za „jiná zařízení určená k čištění odpadních vod”. Žalobce uvedl, že se naopak se závěry soudu plně ztotožňuje, když právě nestandardní způsob čištění odpadních vod (přepad ze septiků bez jakéhokoli dalšího čistícího procesu přímo do meliorační strouhy) odůvodňuje zvýšenou ochranu práv žalobce jako vlastníka pozemku přímo dotčeného tímto nestandardním způsobem vypouštění odpadních vod. Dle žalobce je všeobecně známo, že je sice přípustné vypouštění odpadní vody ze septiku přepadem, ovšem septik by měl být v případě, že není napojen na čističku odpadních vod, vyvážen, kdy tento požadavek je ovšem často obcházen tak, že tužší obsah septiku je prostřednictvím čerpadla vypouštěn rovněž, a přesně toto se děje přes pozemek žalobce. Proti tomuto faktickému chování vlastníků objektů bydlení ve Velké Chmelné žalobce neochrání ani vodoprávním orgánem stanovené individuální emisní limity v rozhodnutí o povolení vypouštění odpadních vod do vod povrchových, tím spíše pak, pokud odpadní vody nejsou fakticky vypouštěny do vodního toku, ale do meliorační strouhy. Postoj žalovaného vymezující se vůči předchozímu rozsudku krajského soudu je tak dle žalobce rovněž sám o sobě důvodem pro další kasační rozhodnutí, neboť pokud by bylo obhajitelné nerespektování důvodů kasačního rozhodnutí soudu ze strany správních orgánů, soudní přezkum správních rozhodnutí by pozbyl smyslu.*

17. K závěru soudu, bylo-li v předchozích správních řízeních s žalobci (právními předchůdci žalobce) jednáno jako s účastníky řízení, bylo vyhověno jejich námitkám, správní orgány tehdy nejen nepochybovaly o jejich účastenství, ale ani o tom, že jejich námitky proti

povolení jsou oprávněné, a dochází-li k prodloužení stávajícího povolení a správní orgán v novém rozhodnutí se zmiňuje i o (ne)splnění předchozích podmínek, je nelogické, že nebyla osobám, na základě jejichž námitek byly podmínky původně do rozhodnutí začleněny, dána možnost se k neplnění podmínek vyjádřit, stejně jako k tomu, proč tyto podmínky v novém povolení stanoveny již nebudou, zaujal žalovaný stanovisko: „V r. 2004 rozhodoval Městský úřad Sušice podle vodního zákona ve znění platném do 10.11.2005 a zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, platném do 31.12.2005, kdy zákon č. 71/1967 Sb. definoval účastníky řízení v ust. § 14 tak, že "účastníkem řízení je ten, o jehož právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech má být v řízení jednáno nebo jehož práva, právem chráněné zájmy nebo povinnosti mohou být rozhodnutím přímo dotčeny; účastníkem řízení je i ten, kdo tvrdí, že může být rozhodnutím ve svých právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech přímo dotčen, a to až do doby, než se prokáže opak", vodní zákon v tehdy platném znění okruh účastníků jednotlivých typů vodoprávního řízení zvlášť taxativně neupravoval.“ S odkazem na § 27 odst. 2 správního řádu se žalobce domníval, že tento argument je zcela nepřiléhavý, když definice okruhu účastníků řízení jak podle „starého“, tak podle „nového“ správního řádu plně reflektuje situaci žalobce, na kterého je tak nutno pohlížet jako na účastníka řízení podle obou právních úprav.

18. „Z předchozího rozhodnutí Městského úřadu Sušice čj. ŽP 20290/04 z 1.12.2004 jakož i z odvolacího rozhodnutí čj. ŽP/603/05 ze 14.4.2005 plyne, že žalobci vznášeli požadavek na zatrubnění vodního toku na svém pozemku již před zahájením řízení v r. 2004 a Městský úřad Sušice proto v rámci "úzké součinnosti s občany" dle ust. § 3 zákona č. 71/1967 Sb. zahrnul odvolatele do okruhu účastníků řízení, v zásadě nad rámec přímo stanovený zákonem. Krajský úřad Plzeňského kraje pak rozhodnutí MěU Sušice v odvolacím řízení přezkoumával v rozsahu předepsaném ust. § 59 zákona č. 71/1967 Sb., toto ustanovení však odvolacímu orgánu neumožňovalo okruh účastníků řízení vymezený v prvoinstančním řízení měnit, resp. zúžit a v odvolacím řízení konstatovat, že odvolatelé účastníky řízení od počátku být neměli. S takovou variantou v zásadě nepočítá ani současně platný správní řád a povaha odvolacího řízení takový postup ze své podstaty neumožňuje. Odvolací orgán tak v r. 2005 vycházel z toho, že prvoinstanční orgán s odvolateli jako s účastníky řízení jednal a rozhodnutí čj. ŽP 20290/04 z 1.12.2004 jim jako účastníkům řízení doručoval. Okruh účastníků řízení vymezený v prvoinstančním řízení vzhledem k výše uvedenému plně respektoval a podané odvolání bez dalšího posoudil jako přípustné.“ Žalobce se s tímto alibistickým a účelovým výkladem žalovaného neztotožnil, neboť je přesvědčen, že v předchozím vodoprávním řízení bylo s právními předchůdci žalobce zcela po právu jednáno jako s účastníky řízení, neboť jimi podle § 14 zákona č. 71/1967 Sb. byli jako osoby, jejichž práva, právem chráněné zájmy nebo povinnosti mohou být rozhodnutím přímo dotčeny.

19. Pokud žalovaný tvrdí, že vycházel „při posuzování přípustnosti podaného odvolání z vodního zákona a správního řádu v novelizovaném znění, kde zejména vodní zákon přesněji upravuje jak okruh účastníků vodoprávního řízení, tak postavení vlastníků pozemků pod korytem vodního toku, a současně respektoval, že vyhodnocení plnění podmínek a povinností uložených v rozhodnutí je plně v kompetenci správního orgánu, a to i v případě, kdy některé podmínky rozhodnutí vycházejí ze stanovisek účastníků řízení“, měl dle žalobce naopak při

posuzování okruhu účastníků řízení primárně vycházet z § 27 odst. 2 správního řádu, jehož definice účastníků řízení plně koresponduje s faktickým i právním postavením žalobce.

20. Žalovaný dále uvedl, že „k názoru soudu, že z předchozích rozhodnutí prvoinstančního i odvolacího rozhodnutí jasně vyplývá, že právě podmínkami č. 1 a č. 5 bylo vyhověno námitkám odvolatelů a že „dochází-li k prodloužení stávajícího povolení a správní orgán se v novém rozhodnutí zmiňuje i o (ne)splnění předchozích podmínek, je nelogické, aby osobám, na základě jejichž námitek byly podmínky původně do rozhodnutí začleněny, nebyla dána možnost se k neplnění podmínek vyjádřit stejně jako k tomu, proč tyto podmínky již v novém povolení stanoveny nebudou“, odvolací orgán v první řadě zdůrazňuje, že řízení ukončené napadeným rozhodnutím bylo samostatným řízením vedeným o žádosti podle ust. § 8 vodního zákona, nikoliv navazujícím řízením o "prodloužení stávajícího povolení", tzn. o změně povolení č.j. ŽP 20290104 z 1.12.2004 podle ust. § 12 vodního zákona.“ Dle žalobce bylo dané správní řízení (a v něm vydaná rozhodnutí) sice řízením formálně samostatným, ale navazujícím na předchozí správní řízení, neboť bylo nově žádáno o totéž povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových v situaci, kdy platnost předchozího rozhodnutí uplynula.

21. Žalovaný nerespektování závěrů soudu ve vztahu k vymezení okruhu účastníků řízení odůvodnil tím, že „v řízení vedeném v r. 2004 spočívaly námitky žalobců zejména v požadavku na zatrubnění vodního toku na jejich pozemku, kdy tento požadavek byl v prvoinstančním i v odvolacím řízení jednoznačně odmítnut, přičemž v odůvodnění rozhodnutí MěU Sušice č.j. ZP 20290/04 je dále uvedeno, že "co se týká námitek řešení vypouštění odpadních vod, vodoprávní námitce vyhovuje v plném rozsahu v podmínkách rozhodnutí v bodě č. 6." Podmínka č. 6 (po formální změně z úrovně odvolacího orgánu č. 5) pak zní: "V termínu do 31.12.2005 bude zpracován návrh čištění odpadních vod v části obce Velká Chmelná k zabezpečení znění ust. § 6 odst. 11 nařízení vlády č. 61/2003 Sb. "Podle této podmínky, uvedl odvolací orgán v odůvodnění svého rozhodnutí č.j. ŽP/603/05, by měl nositel povolení zvážit rozsah opatření, které zajistí splnění těchto kvalitativních požadavků v povrchových vodách pod místem vypouštění odpadních vod, které vstoupí v platnost 1.1.2008 s tím, že takový návrh může např. obsahovat i prodloužení kanalizačního systému až do řeky Otavy, a tedy řešení požadavku žalobců. Z odůvodnění rozhodnutí MěU Sušice č.j. ZP 20290/04 i ze znění tehdy platného ust. § 6 odst. 11 NV č. 61/2003 Sb. („vodoprávní úřad stanoví v povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových emisní limity kombinovaným přístupem tak, aby emisní standardy uvedené v tabulce 1 přílohy č.3 k tomuto nařízení byly dosaženy nejpozději do 22. prosince 2012) je však zřejmé, že tato podmínka nebyla uložena "na základě námitek odvolatelů", ale na základě požadavku tehdy platné legislativy, která současně vyhovovala i námitce odvolatelů.“ Žalovaný si zde protirečí, pokud na jednu stranu uvádí, že námitky právních předchůdců žalobce byly jiného charakteru, než jaká byla stanovena výsledná podmínka vodoprávního povolení týkající se lhůty, ve které mělo být vypouštění odpadních vod přizpůsobeno tehdy platným emisním standardům, a zároveň připouští, že zmíněná podmínka korespondovala s námitkou žalobců. Především ale vodoprávní úřad rozhodl prvostupňovým rozhodnutím v rozporu se svým předchozím rozhodnutím v téže věci, kterým bylo povoleno vypouštění odpadních vod do vod povrchových na dobu do 31.12.2010, kdy účastníky předchozího řízení byli právní předchůdci

žalobce, o jejichž námitkách bylo rozhodováno a byly stanoveny podmínky 1. a 5., které nejsou dosud splněny. Již v důsledku toho mělo být s právními předchůdci žalobce jednáno jako s účastníky řízení a prvostupňové rozhodnutí nemělo v rámci odvolacího řízení obstát.

22. Žalovaný citoval normované limity čištění odpadních vod, kterých mělo být dosaženo ve lhůtě do 1.1.2010 a normované limity čištění odpadních vod, které údajně v současné době kanalizace v části obce Velká Chmelná splňuje, a konstatoval, že „splnění limitů uvedených v rozhodnutí MěU Sušice č.j. ŽP 20290/04 se ukázalo nereálné za situace, kdy v r. 2007 byla zpracována studie čištění odpadních vod se 4 variantami, avšak žadatelem i správcem toku a správcem povodí preferovaná varianta centrální COV není kvůli nedostatku finančních prostředků v současné době reálná. Odvolacímu orgánu není ani zřejmé, jakým způsobem by vyjádření žalobců k (ne)splnění podmínek předchozího rozhodnutí mohlo přispět k řešení otázky, která byla předmětem řízení - tedy k posouzení kvality vypouštěných odpadních vod ve Velké Chmelné, nebo k zajištění finančních prostředků potřebných k realizaci jiného způsobu odvádění odpadních vod z Velké Chmelné.“ Tyto argumenty jsou dle žalobce zcela mimo realitu. V první řadě žalobce vyloučil, že by se normy (limity) pro vypouštění odpadních vod do vod povrchových oproti roku 2004 změnily v tom smyslu, že se již nekladou tak přísné požadavky. Vyloučil, že je současný stav v souladu s platnou legislativou, když již v roce 2004 bylo konstatováno, že nejpozději do 1.1.2010 je město Sušice jako provozovatel kanalizace povinno zajistit účinné čištění odpadních vod a toto splněno nebylo a kanalizace je provozována v nezměněném stavu. Žalovaný sám připouští, že splnění podmínek předchozího rozhodnutí není s ohledem na finanční náročnost v současné době reálné. Vyjádření právních předchůdců žalobce k (ne)splnění podmínek předchozího rozhodnutí mohlo přispět k řešení otázky posouzení kvality vypouštěných odpadních vod ve Velké Chmelné, pokud by poukázali na fakt, že město Sušice ve stanovené lhůtě nedodrželo podmínky předchozího rozhodnutí, v důsledku čehož by další povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových za stejných podmínek na další období vydáno být nemělo. To by ve svém důsledku mohlo vést k tomu, že by nebylo možné užívat objekty bydlení v části obce Velká Chmelná k účelu bydlení, k žalobám na náhradu škody vůči městu Sušice i k osobní odpovědnosti jeho stávajícího vedení, což by se muselo logicky promítnout i v rovině zajištění finančních prostředků potřebných k vybudování ČOV v části obce Velká Chmelná, a to při přehodnocení investičních záměrů města Sušice (např. namísto již realizované rekonstrukce městského úřadu by byly prostředky použity právě na vybudování ČOV).

23. K výtce soudu, že se odvolací orgán nezabýval námitkou podjatosti úředních osob prvoinstančního orgánu pro jejich zaměstnanecký vztah k žadateli, žalovaný doplnil: „Podle ust. §14 odst. 2 správního řádu, může podjatost úřední osoby namítat účastník řízení, a to jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. V daném případě jednak odvolatelé nejsou účastníky řízení, kteří podjatost úřední osoby mohou namítat, jednak nenamítají podjatost konkrétních úředních osob, ale "vodoprávního úřadu" MěU Sušice jako orgánu města Sušice. Tato skutečnost jim však bezpochyby musela být známa již v r. 2004, kdy v tehdy vedeném řízení žádnou námitku podjatosti neuplatnili.“ Tyto argumenty jsou dle žalobce nepřipadné. Zda byla nebo nebyla v předchozím správním řízení v roce 2004 právními předchůdci žalobce vznášena námitka podjatosti, je v tomto správním řízení

irelevantní. Pokud bylo v předchozím řízení s právními předchůdci žalobce jednáno jako s účastníky řízení, podjatost nenamítali, je-li tomu v tomto řízení naopak, podjatost dovozují. Námitka podjatosti byla vznesena v odvolání podaném po té, kdy se právní předchůdci žalobce o tom, že je ve věci rozhodováno a že nebyli přibráni jako účastníci řízení, dozvěděli, tedy jednoznačně včas. Pokud je namítána podjatost vodoprávního úřadu jako orgánu Městského úřadu Sušice, a nikoli podjatost konkrétních úředních osob, je tím myšleno, že je namítána podjatost všech v úvahu přicházejících úředních osob při vydání správního rozhodnutí, právě z důvodu pracovněprávního vztahu všech těchto úředních osob k žadateli.

24. Ve vazbě na judikaturu Nejvyššího správního soudu žalovaný uvedl, že „*podle usnesení NSS č.j. 1 As 89/2010-119 z 20.11.2012 je důvodem pochyb o nepodjatosti úřední osoby její zaměstnanecký poměr k územnímu samosprávnému celku v případě, že se rozhoduje ve věci týkající se přímo nebo nepřímo tohoto územního samosprávného celku, tehdy, je-li z povahy věci či jiných okolností patrné podezření, že v důsledku tohoto zaměstnaneckého poměru by mohl být její postoj k věci ovlivněn i jinými než zákonnými hledisky. Důvody k uvedenému podezření mohou být podle Nejvyššího správního soudu nejružnějšího druhu a bude se jednat o takové skutečnosti, které naznačují, že zde existuje někdo, kdo má zájem na určitém výsledku řízení, v němž se má rozhodovat, a přitom má či může mít schopnost působit na příslušnou úřední osobu prostřednictvím jejího zaměstnaneckého vztahu k územnímu samosprávnému celku. Odvolacímu správnímu orgánu však nejsou žádné takové zájmy konkrétních osob známy a neuvádějí je ani odvolatelé. Navíc jde v daném případě víceméně o konstatování historicky existujícího stavu a případné zájmy města Sušice (např. v rámci předvolebních slibů) by pak dle názoru krajského úřadu, byly směřovány naopak ke konkrétním investičním počínům, a tedy řešení situace, s níž odvolatelé nejsou spokojeni.*“ Dle žalobce se v daném správním řízení jedná přesně o situaci popisovanou v citovaném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Úřední osoby rozhodující v prvním stupni jsou zaměstnanci města Sušice, přičemž rozhodnutí o povolení vypouštění odpadních vod do vod povrchových se tohoto územně samosprávného celku přímo dotýká (město Sušice je žadatelem o vydání povolení). Pokud by povolení vydáno nebylo, nebylo by možné v části obce Velká Chmelná užívat objekty bydlení v souladu s účelem užívání, což by rozhodně muselo mít dopad na volební preference představitelů územně samosprávného celku, eventuálně by město Sušice muselo investovat do zřízení čistírny odpadních vod v této části obce, tak jak po řadu let požadují právní předchůdci žalobce a žalobce, přičemž na tuto investici dle vlastního vyjádření nemá prostředky. Je tedy logické, že město Sušice (jeho vedení) má eminentní zájem na vydání povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových a je schopno z tohoto důvodu vyvíjet tlak na své zaměstnance rozhodující o vydání takového povolení.

25. Dle žalobce došlo ve správním řízení k vadám řízení a rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou nezákonná ve smyslu § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*), neboť porušení ustanovení o řízení před správním orgánem je natolik podstatné, že mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. Z provedených důkazů byla správními orgány učiněna nesprávná skutková zjištění a věc byla po právní stránce nesprávně právně posouzena, proto skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo

v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. Napadené rozhodnutí nelze hodnotit jinak, než jako naprosto neobjektivní, pokud nebyl respektován právní názor vyslovený v předchozím rozsudku soudu krajského soudu a bylo opětovně rozhodnuto, že právní předchůdci žalobce nejsou účastníky řízení. Žalobce popsanou situaci vnímá tak, že je ze strany správních orgánů kalkulováno s časovou prodlevou mezi vydáním napadeného rozhodnutí a rozhodnutím soudu o žalobě proti tomuto napadenému rozhodnutí, kdy nejméně po tuto dobu se prodlouží platnost nezákonného rozhodnutí a bude zachován stávající stav vypouštění nečištěných odpadních vod v části obce Velká Chmelná za situace, kdy město Sušice nemá prostředky na zajištění jejich řádného čištění v centrální čistíčce odpadních vod.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

26. Žalovaný navrhol zamítnutí žaloby a vyjádřil přesvědčení, že je napadené rozhodnutí věcně správné, bylo vydáno v souladu se zákonem a skutková zjištění učiněná vodoprávním úřadem byla po právní stránce správně posouzena a skutkový stav byl řádně zjištěn.

27. Dle žalovaného z předchozího rozsudku krajského soudu jednoznačně nevyplývá skutečnost, že manželé A. měli být účastníky předmětného vodoprávního řízení, spíše bylo žalovanému vytýkáno nedostatečné odůvodnění, proč je za účastníky řízení nepovažuje. Žalovaný proto znovu posoudil odvolání J. a M. A. a napadeným rozhodnutím jej opět zamítl, přičemž podrobněji odůvodnil, proč nemají být účastníky řízení. V té souvislosti žalovaný zopakoval svoji argumentaci z napadeného rozhodnutí.

28. K osobě žalobce žalovaný uvedl, že není nadán aktivní legitimací k podání žaloby, neboť se stal vlastníkem dotčeného pozemku až po právní moci napadeného rozhodnutí, tudíž nemohl být ani účastníkem odvolacího řízení.

IV. Replika žalobce

29. V rámci repliky žalobce požadoval, aby soud provedl důkaz znaleckým posudkem RNDr. Jana Hoška, soudního znalce v oboru ekologie a vodního hospodářství zpracovaného postupem podle § 127a o.s.ř. dne 15.9.2014. Zpracování znaleckého posudku zadal žalobce za účelem potvrzení nezákonného a tendenčního rozhodování správních orgánů obou stupňů. Dle žalobce bylo znalcem indikováno velmi silné fekální znečištění vody vytékající z volných kanalizačních výustí 1 a 2 na pozemky žalobce, aniž by docházelo k významnému ředění těchto vod. Znalec rovněž konstatoval, že svodové odvodňovací příkopy 1 a 2 nejsou z hlediska kvality vody ve stavu, kdy by mohly plnit funkce vodního toku, jak je definuje právní řád, a proto by měla být jejich kvalifikace změněna na kanalizační stoky.

V. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

30. Osoba zúčastněná na řízení, město Sušice, se k žalobě nevyjádřila.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

31. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, proto neprovedl žalobcem navrhovaný důkaz znaleckým posudkem znalce z oboru ekologie a vodního hospodářství. Výrok napadeného rozhodnutí soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 s.ř.s. v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím vyslovili souhlas. Žalobu soud shledal důvodnou.

32. Žalobce je aktivně legitimován k podání žaloby jako vlastník pozemku p.č. 29/1 v k.ú. Velká Chmelná zapsaného v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro Plzeňský kraj, Katastrálním pracovištěm Klatovy na listu vlastnictví 169. Pozemek p.č. 29/1 o rozloze 22.735 m² je zde veden jako trvalý travní porost se způsobem ochrany jako zemědělský půdní fond. Ačkoliv nabyl vlastnictví k pozemku p.č. 29/1 po právní moci napadeného rozhodnutí, je z tohoto titulu právním nástupcem původních vlastníků pozemku p.č. 29/1, manželů J. a M. A., a je proto aktivně legitimován k podání žaloby proti napadenému rozhodnutí. Pokud by tomu tak nebylo, jak namítá ve vyjádření k žalobě žalovaný, bylo by současnému vlastníku pozemku p.č. 29/1 odepřeno právo náležející mu podle čl. 36 odst. 2 věty první Listiny základních práv a svobod, podle níž kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, může se obrátit na soud, aby přezkoumal zákonnost takového rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak.

Skutkový základ věci

33. V rozsudku ze dne 29.7.2013, čj. 57 A 67/2011-71 krajský soud konstatoval předchozí rozhodnutí vodoprávního úřadu ze dne 1.12.2004, čj. ŽP 20290/04, jímž bylo povoleno vypouštění odpadních vod do 31.12.2010 s tím, že byli vlastníci pozemku p.č. 29/1 účastníky řízení a o jejich odvolání bylo rozhodnuto žalovaným rozhodnutím ze dne 14.4.2005, čj. ŽP/603/05. Námitkám tehdejších vlastníků pozemku p.č. 29/1 bylo vyhověno a podmínkou č. 1 bylo uloženo žadateli o povolení ve lhůtě do 1.1.2010 dosáhnout účinného čištění odpadních vod vypouštěných z kanalizace v upřesněné kvalitě. Podmínkou č. 5 byla žadateli uložena povinnost do 31.12.2005 zpracovat návrh řešení čištění odpadních vod v souladu s nařízením vlády č. 61/2003. Nebylo vyhověno požadavku na zatrubnění otevřeného melioračního příkopu. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí dle soudu vyplynulo, že žalovaný považoval za nepochybné, že se jedná o vypouštění odpadních vod do vod povrchových, neboť vody, do kterých jsou odpadní vody vypouštěny, se ve smyslu § 2 odst. 1 vodního zákona přirozeně vyskytují na zemském povrchu.

34. Dále soud vycházel z Plánu rozvoje vodovodů a kanalizací Plzeňského kraje, jehož část byla založena ve správním spise, podle níž má Velká Chmelná vybudovanou jednotnou kanalizaci, která nese všechny charakteristiky kanalizace dešťové, do níž je odváděna z cca 80

% splašková voda po přečistění v biologických septicích a cca 60% dešťové vody. V tomto dokumentu se navrhuje, aby do budoucna jednotná kanalizace sloužila pouze k odvádění dešťových vod.

35. Soud rekapituloval průběh správního řízení. Uvedl, že vodoprávní úřad oznámil zahájení řízení a konání ústního jednání účastníkům, a to Českému rybářskému svazu a Povodí Vltavy. Jednání dne 7.12.2010 se zúčastnila zmocněnkyně města na základě plné moci udělené starostou a referentka vodoprávního úřadu. Z protokolu o ústním jednání vyplývá, že ve Velké Chmelné nejsou instalovány vodoměry, nejsou tak podmínky pro měření množství vypouštěných odpadních vod. Vodoprávní úřad projednal s žadatelem doporučení správce povodí před koncem platnosti povolení vyřešit zpracování projektové dokumentace a realizaci stavby kanalizace a ČOV. Město Sušice se k tomu vyjádřilo, že se přiklání k vybudování centrální čističky odpadních vod, avšak bez získání finančních prostředků z dotací je tato stavba nerealizovatelná. Ohledně individuální likvidace odpadních vod je podle Města Sušice problematické zasáhnout do nabytých práv občanů – do stavebních povolení k septikům.

36. Dále soud konstatoval obsah prvostupňového rozhodnutí, jímž bylo do 10.12.2020 povoleno vypouštění odpadních vod do vod povrchových kanalizací zakončenou kanalizační výustí č. 1 umístěnou na pozemku p.č. 631/1 a výustí č. 2 (VKV č. 2) umístěnou na pozemku p.č. 632/1 s tím, že 2x ročně bude prováděno měření jakosti vypouštěných odpadních vod, nikoliv množství vypouštění odpadních vod. Vodoprávní úřad v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvedl, že vlastníci pozemků, na nichž se nachází kanalizační výusti (poznámka soudu – vlastníkem těchto pozemků je Město Sušice), popř. koryto vodního toku (poznámka soudu – koryto vodního toku v části vedoucí přes pozemek p.č. 29/1 bylo ve vlastnictví právních předchůdců žalobce), nejsou povolením k vypouštění odpadních vod do vodního toku přímo dotčeni na svých právech. K dotčeným vodním tokům se nevztahuje žádná evidovaná povolení k odběru povrchových vod, popř. jiná nakládání s povrchovými vodami, na které by vypouštění odpadních vod mohlo mít dopad. Kanalizací jsou odváděny odpadní vody ze septiků nařazené balastními vodami. Nařazení se projevuje zejména u větve zakončené výustí č. 1. Z průvodní zprávy z roku 1941, která se zabývala úpravou odtokových poměrů ve Velké Chmelné, je podle vodoprávního úřadu zřejmé, že do kanalizačního řádu VKV č. 1 byl sveden místní potůček, kde je většinou dosaženo velmi nízkých hodnot ukazatelů znečištění. Naměřené emisní limity jsou v souladu s nařízením vlády č. 61/2003 Sb. U větve zakončené VKV č. 2 se podle vodoprávního úřadu vliv balastních vod projevuje v menší míře, jsou tedy požadovány vyšší hodnoty emisních limitů, jelikož odpadní vody jsou vypouštěny z domovních septiků, které mají omezenou účinnost. K podmínce č. 1 předchozího rozhodnutí vodoprávní úřad konstatoval, že nedošlo k žádné změně v čištění odpadních vod, přesto podle většiny rozborů zejména z VKV č. 1 jsou limity dodrženy. Dosažené příznivé výsledky jsou ovlivněny množstvím balastních vod. Z pohledu nařízení vlády č. 61/2003 Sb. se vodoprávnímu úřadu jevíly požadované limity z předchozího povolení jako neúměrně náročné na technologii čištění, když postačuje účinnost čištění stanovená v novém povolení. Ohledně podmínky č. 5 předchozího rozhodnutí bylo poukázáno na studii z roku 2007 provedenou Ing. Vladimírem Šlechtou. Vodoprávní úřad dále uvedl, že postupoval podle metodického pokynu odboru ochrany vod Ministerstva životního prostředí publikovaného v částce 10/2007

Věstníku Ministerstva životního prostředí, podle něhož se na výusti ze sběrného systému ze zařízení určených k individuálnímu čištění nevztahují emisní limity uvedené v příloze č. 1 nařízení vlády č. 61/2003 Sb. a vodoprávní úřad stanoví tyto limity podle místních podmínek. Při stanovení četnosti odběrů vzorků vodoprávní úřad vycházel ze skutečnosti, že vlastník kanalizace má v dané věci minimální možnost ovlivnit jakost odpadních vod, proto postačí pro informaci o jakosti odváděných odpadních vod odběr vzorků 2x ročně.

37. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí právní předchůdci žalobce argumentovali obdobně jako tehdy v žalobě, a obdobně jako žalobce nyní v žalobě, že měli být účastníky daného řízení. K prokázání svého tvrzení k odvolání přiložili rozhodnutí Okresního úřadu Klatovy ze dne 12.6.1996, čj. ŽP2973/95-231, o udělení povolení k vypouštění odpadních vod Městu Sušice. Namítali podjatost Městského úřadu v Sušici z důvodu zaměstnaneckého poměru úředních osob k žadateli o povolení. Předložili vyjádření Ing. J. Š., likvidátora ZD Žihovce se sídlem v Dražovicích ze dne 7.7.2005, podle něhož vlastníky meliorační stavby vybudované v letech 1959 a 1960 na pozemku p.č. 29/1 v k.ú. Velká Chmelná jsou původní majitelé pozemku, kterým byl tento vrácen. Přiložili zápis JZD Velká Chmelná ze dne 21.1.1959 o výsledku místního vodohospodářského řízení nařízeného dne 15.1.1959 přípisem NV v Sušici zn. Výst. 9361-11-1958, a také zápis z jednání dne 6.8.1962 před ONV v Klatovech, odborem vodního hospodářství a energetiky, ve věci kolaudace odvodnění pozemku JZD Šumava, farma Velká Chmelná. Předložili rovněž oznámení o zahájení řízení a pozvánku k jednání ze dne 14.3.2011 ve věci pochybností, zda ohledně otevřeného melioračního příkopu jde o vodní tok.

38. Předchozím rozhodnutím žalovaného ze dne 20.6.2011, čj. ŽP/5276/11 bylo odvolání žalobců jako nepřipustné zamítnuto s odůvodněním, že nebyly zjištěny žádné další osoby, kromě účastníků zahrnutých vodoprávním úřadem do okruhu účastníků podle § 115 vodního zákona, které by mohly být rozhodnutím přímo dotčeny na svých právech. Vypouštění odpadních vod do vod povrchových podle žalovaného neomezuje vlastníky ve využívání okolních pozemků. Ohledně pastvy dobytka žalovaný upozornil na § 46 odst. 1 vodního zákona, podle něhož je zakázáno poškozovat břehy vodního toku. Ze zkušenosti vodoprávních úřadů podle žalovaného vyplývá, že volným přístupem dobytka k vodnímu toku naopak k poškozování břehů většinou dochází. Navíc může dojít ke zranění zvířat. K zabránění přístupu k vodním tokům jsou běžně užívány ohradníky. V případě, že majitel pozemku chce využívat povrchové vody k napájení dobytka, měl by si vyžádat podle § 8 odst. 1 písm. a) bod 1 vodního zákona povolení k odběru povrchové vody, neboť je předpoklad, že vodu bude čerpat do napáječek k tomuto účelu zřízených. Žalovaný dále poukázal na své rozhodnutí ze dne 27.4.2011, čj. ŽP/2587/11, jímž rozhodl podle § 43 odst. 2 vodního zákona, že se na pozemku p.č. 29/1 jedná o vodní tok. Poukázal také, že tento svůj názor vyjádřil již v rozhodnutí ze dne 14.4.2005, čj. ŽP/603/05 a v rozhodnutí ze dne 31.10.2005, čj. ŽP8059/05 o zamítnutí obnovy řízení ve věci vypouštění odpadních vod, jež bylo v odvolacím řízení potvrzeno Ministerstvem životního prostředí. Z toho důvodu žalovaný nepovažoval za potřebné vyčkat výsledku odvolacího řízení proti rozhodnutí ze dne 27.4.2011.

39. V předchozím rozsudku soud nejprve konstatoval, že se podstatná část žaloby týká sporu o to, zda kanalizace ve Velké Chmelné ústí do vodního toku nebo do melioračního

příkopu bez přirozeného pramene či přítoku. Sami žalobci uváděli, že tato část žaloby směřuje do souběžného správního řízení vedeného podle § 43 odst. 2 vodního zákona a je současně předmětem samostatného soudního přezkumu v řízení vedeném před Městským soudem v Praze. Z toho důvodu se soud nezabýval žalobními námitkami, které se vztahovaly k rozhodování v pochybnostech o tom, zda se jedná o vodní tok, jakož i k řízení, které tomuto rozhodnutí předcházelo (poznámka soudu – uvedené námitky již žalobce v této žalobě neuplatnil).

40. Soud se tak v předchozím rozsudku zabýval stěžejní námitkou právních předchůdců žalobce, tvrzením o porušení § 27 odst. 2 správního řádu, podle něhož účastníky řízení jsou též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech. Vycházel při tom z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4.6.2009, čj. 10 Ca 381/2007-113 (publikovaném ve Sb. NSS pod č. 1968/2010), ve kterém městský soud dovodil, že v řízení o vydání souhlasu k provozování zařízení ke sběru, výkupu a využívání odpadů a souhlasu s provozním řádem takového zařízení dle § 14 odst. 1 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, mohou mít za splnění podmínek § 27 odst. 2 správního řádu z roku 2004 postavení účastníků řízení i vlastníci sousedních pozemků. Tento postup odůvodnil tím, že se v uvedené kauze jednalo také o vydání nového souhlasu k nakládání s odpady po vypršení platnosti původního a že účastenství v řízení o povolení k vypouštění odpadních vod je nutno posuzovat obdobně jako v řízení o povolení k nakládání s odpady.

41. Soud vycházel rovněž z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17.12.2008, čj. 1 As 80/2008–68, (dostupného na www.nssoud.cz a publikovaného ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 1787/2009), kde Nejvyšší správní soud vykládal pojem „přímého dotčení na právech“ ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu ve vztahu k řízení o dodatečném povolení stavby podle stavebního zákona a citoval: „*Pojem „přímého dotčení na právu“ je typickým neurčitým pojmem. Soudní přezkum aplikace neurčitých pojmů je omezen na zkoumání, zda správní orgán pro svůj závěr shromáždil dostatek podkladů, zda tyto podklady poskytují dostatečnou oporu pro závěry správního orgánu a zda jeho zjištění nejsou v logickém rozporu se shromážděnými podklady. Jednotlivé dílčí závěry musí vzájemně vytvářet logický kruh. V opačném případě je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Námitky uplatněné účastníky v řízeních dle stavebního zákona (§ 114 stavebního zákona z roku 2006) mají dvojí povahu, jednak se v nich tvrdí skutečnosti, které zakládají dané osobě postavení účastníka řízení, jednak představují věcné výtky směřované proti záměru. Stavební úřad je povinen posoudit uplatněné námitky nejprve z toho pohledu, zda zakládají účastenství v řízení (§ 192 téhož zákona a § 27 odst. 2 správního řádu z roku 2004). Teprve, pokud je odpověď na tuto otázku kladná, projedná věcné námitky proti záměru. Oba okruhy námitek přitom mohou být po obsahové stránce shodné. Podmínkou účastenství v řízení není vyhovění věcným námitkám uplatněným účastníkem. Pro úspěšnost námítka vztahující se k účastenství postačuje potence dotčení práva (§ 27 odst. 2 správního řádu z roku 2004).*“

42. Následně soud uvedl, že zásadu dvojího posuzování námitek zvlášť z pohledu, zda zakládají účastenství v řízení a zvlášť z pohledu, zda jimi skutečně došlo k zásahu do práv, je nutno vztáhnout i na předmětnou kauzu. Z toho důvodu není pro otázku účastenství žalobců

podstatné, zda skutečně došlo ke změně jejich právních poměrů, např. ke znečištění jejich pastvin nebo poškození dobytka, nýbrž zda jsou tímto přímo ohroženi.

43. Po té se soud zabýval situací ve Velké Chmelné. Uvedl, že zde podle správních orgánů vypouštění odpadních vod nepodléhá nařízení vlády č. 61/2003 Sb., které stanovuje emisní standardy, tedy nejvýše přípustné hodnoty znečištění v odpadních vodách, které lze vypouštět [§ 2 písm. d) a Příloha č. 1 nařízení vlády č. 61/2003] a způsob a četnost kontrol množství a jakosti vypouštěných odpadních vod (Příloha č. 4 uvedeného nařízení vlády). Uvedl, že vodoprávní úřad vycházel z Metodického pokynu odboru ochrany vod MŽP k nařízení vlády č. 229/2007 Sb., kterým se mění nařízení vlády č. 61/2003 Sb., (uveřejněného ve Věstníku Ministerstva životního prostředí č. 10/21007 a dostupného na www.mzp.cz), podle něhož se na tzv. sběrný systém nevztahují emisní standardy uvedené v nařízení vlády č. 61/2003 Sb. a emisní limity definované v § 2 písm. e) tohoto vládního nařízení stanoví vodoprávní úřad individuálně. Konstatoval, že je jednotná kanalizace ve Velké Chmelné právě takovým tzv. sběrným systémem, který odvádí vodu individuálně čištěnou převážně v septicích, ty však nejsou schopny při čištění dosáhnout úrovně emisních standardů. Z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že se vyšší koncentrace škodlivých látek týkají především VKV č. 2, kde jsou proto stanoveny vyšší hodnoty emisních limitů ve smyslu § 2 písm. e) nařízení vlády č. 61/2003 Sb. Dále je z prvostupňového rozhodnutí zřejmé, že není vůbec prováděno měření množství odpadních vod (vzhledem k absenci vodoměrů), a jelikož provozovatel kanalizace (město Sušice) nemá možnost ovlivňovat kvalitu vypouštěné vody, provádí se měření jakosti vypouštěných vod jen informativně 2x ročně (pro srovnání – dle přílohy č. 4 nařízení vlády č. 61/2003 Sb. je stanovena pro ekvivalentní počet obyvatel do 500 EO minimální četnost vzorků 4x ročně). Na základě uvedeného soud uzavřel, že vypouštěné odpadní vody nejsou podrobeny kontrole (srovnatelné např. s kontrolou čističek odpadních vod) a ani kvalitou odpadní vody neodpovídají požadavkům kladeným na vody vypouštěné z centrálních čističek odpadních vod. S ohledem na tyto místní poměry nelze a priori vyloučit zasažení okolních pastvin žalobců (tehdejších vlastníků pozemku p.č. 29/1) nedostatečně čištěnými odpadními vodami, a tím je vyloučit z účastenství na povolovacím řízení.

44. S ohledem na uvedené soud přisvědčil i námitce porušení § 68 odst. 3 správního řádu a § 93 odst. 1 správního řádu, neboť odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů v části týkající se nepřibrání žalobců (tehdy vlastníků pozemku p.č. 29/1) za účastníky řízení, je nedostatečné. Správní orgány pouze konstatovaly, že žalobci nemají povolení k nakládání s vodami a že nejsou za účastníky označeni v § 115 vodního zákona. K hlavnímu tvrzení žalobců, že odpadní vody obsahující fekálie, vypouštěné přes jejich pastvinu ohrožují zdraví dobytka, žalovaný pouze žalobce odkázal na použití ohradníků. Důvody, které vedly správní orgány ke změně názoru na účastenství žalobců oproti předchozímu řízení, pak nejsou v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedeny vůbec. Takový způsob vypořádání se s otázkou, zda žalobci mohou být dotčeni opětovným povolením k vypouštění odpadních vod soud shledal nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů a odkázal na již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.12.2008, čj. 1 As 80/2008–68.

45. Pokud jde o podmínky stanovené v předcházejícím povolení, soud nesouhlasil s žalovaným, že se žalobců (tehdejších vlastníků pozemku p.č. 29/4) plnění těchto podmínek

vůbec netýká a že jejich nesplnění může být zkoumáno pouze v řízení o správním deliktu, do něhož žalobci nemohou vstoupit. Dle soudu z povolení k vypouštění odpadních vod platného do 31.12.2010 i z následného odvolacího rozhodnutí jasně vyplývá, že právě podmínkami č. 1 a č. 5 bylo vyhověno námitkám žalobců a dále to, že správní orgány tehdy nepochybovaly nejen o účastenství žalobců, ale ani o tom, že jsou námitky žalobců proti povolení oprávněné. Dochází-li k prodloužení stávajícího povolení a správní orgán se v novém rozhodnutí zmiňuje i o (ne)splnění předchozích podmínek, je nelogické, že nebyla osobám, na základě jejichž námitek byly podmínky původně do rozhodnutí začleněny, dána možnost se vyjádřit jak k neplnění podmínek, tak k tomu, proč tyto podmínky v novém povolení stanoveny již nebudou.

46. Za nedůvodnou považoval soud pouze námitku, podle níž měly správní orgány vyčkat právní moci rozhodnutí vydaného podle § 43 odst. 2 vodního zákona. K tvrzenému porušení § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu nedošlo, neboť podle tohoto ustanovení může správní orgán řízení usnesením přerušit, probíhá-li řízení o předběžné otázce. Z výrazu „může“ jednoznačně vyplývá diskreční pravomoc správních orgánů, tedy že je ponecháno na vůli správních orgánů, zda řízení přeruší či nikoli. Nadto již z rozhodnutí žalovaného, které se týkalo předcházejícího povolení k vypouštění odpadních vod, vyplývá, že správní orgány považovaly otázku, zda se jedná o vodní tok, za vyjasněnou.

47. V žalobě, stejně jako v odvolání, byla vznesena námitka podjatosti úředních osob vodoprávního úřadu pro jejich zaměstnanecký poměr k žadateli – Městu Sušice. Ačkoliv byla tato námitka vznesena již v odvolání, žalovaný se k ní v tehdy napadeném rozhodnutí nevyjádřil, neboť nepovažoval žalobce (tehdejší vlastníky pozemku p.č. 29/1) za účastníky řízení, tedy za osoby k takové námitce oprávněné. Soud proto uložil žalovanému, aby se námitkou podjatosti zabýval v novém správním řízení a svůj závěr řádně odůvodnil, a to i s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20.11.2012, čj. 1 As 89/2010-119, publikované ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 2802/2013 a dostupné na www.nssoud.cz).

Právní hodnocení

48. *Podle § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona je třeba povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových. Podle § 38 odst. 8 vodního zákona při povolování vypouštění odpadních vod do vod povrchových nebo podzemních stanoví vodoprávní úřad nejvýše přípustné hodnoty jejich množství a znečištění. Při povolování vypouštění odpadních vod do vod povrchových je vázán ukazateli vyjadřujícími stav vody ve vodním toku, normami environmentální kvality, ukazateli a hodnotami přípustného znečištění povrchových vod, ukazateli a přípustnými hodnotami znečištění odpadních vod a náležitostmi a podmínkami povolení k vypouštění odpadních vod, včetně specifikací nejlepších dostupných technologií v oblasti zneškodňování odpadních vod a podmínek jejich použití, které stanoví vláda nařízením.*

Emisními standardy se rozumí nejvýše přípustné hodnoty ukazatelů znečištění odpadních vod uvedené v příloze č. 1 (§ 2 písm. d) nařízení vlády č. 61/2003 Sb.,

o ukazatelích a hodnotách přípustného znečištění povrchových vod a odpadních vod, náležitostech povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových a do kanalizací a o citlivých oblastech).

Emisními limity se rozumí nejvýše přípustné hodnoty ukazatelů znečištění odpadních vod, které stanoví vodoprávní úřad v povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových (§ 2 písm. e) nařízení vlády č. 61/2003 Sb.).

49. V předchozím rozsudku krajský soud v podstatě odůvodnil (viz odst. 40 – 43), proč měli být tehdejší vlastníci pozemku p.č. 29/1 účastníky daného správního řízení a vycházel při tom z přímého dotčení na právech žalobců ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu. Svůj právní názor, že měli být v daném řízení žalobci účastníky řízení, neboť byli vlastníky pozemku p.č. 29/1, na který přímo navazuje VKV 1 a nachází se na něm meliorační strouha, dle žalobců chybně označovaná jako vodní tok, soud podpořil rozsudkem Městského soudu v Praze, kde byla řešena otázka účastenství vlastníků sousedních pozemků v řízení o vydání souhlasu k provozování zařízení ke sběru, výkupu a využívání odpadů a souhlasu s provozním řádem takového zařízení dle § 14 odst. 1 zákona o odpadech, kde městský soud dovodil, že mohou mít za splnění podmínek § 27 odst. 2 správního řádu postavení účastníků řízení i vlastníci sousedních pozemků. Dále soud argumentoval rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17.12.2008, čj. 1 As 80/2008–68, kde Nejvyšší správní soud vykládal pojem „přímého dotčení na právech“ ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu ve vztahu k řízení o dodatečném povolení stavby podle stavebního zákona. Důvod, proč soud argumentoval uvedenými rozhodnutími, je ten, že zastával názor, že je nutno i v nyní jím posuzovaném případě aplikovat zásadu uplatněnou v obou citovaných rozhodnutích, a to zásadu dvojího posuzování námitek, které je nutno posoudit zvlášť z pohledu, zda zakládají účastenství v řízení, a zvlášť z pohledu, zda jimi skutečně došlo k zásahu do práv. Proto také zcela jasně v rozsudku vyjádřil, že z toho důvodu není pro otázku účastenství žalobců (původních vlastníků pozemku p.č. 29/1) podstatné, zda skutečně došlo k zásahu do jejich práv, např. k znečištění jejich pastvin nebo poškození dobytka, ale podstatné je, zda mohou být takovým zásahem přímo ohroženi. Soud po té, kdy popsal místní poměry dospěl k závěru, že s ohledem na místní poměry nelze a priori vyloučit zasažení okolních pastvin žalobců (tehdejších vlastníků pozemku p.č. 29/1) nedostatečně čištěnými odpadními vodami, a tím je vyloučit z účastenství na povolovacím řízení.

50. Z odůvodnění tehdy žalobou napadeného rozhodnutí nebylo možné posoudit, jak se žalovaný vypořádal s tvrzením žalobců, že odpadní vody obsahující fekálie, vypouštěné přes jejich pastvinu, ohrožují zdraví dobytka, žalovaný pouze žalobce odkázal na použití ohradníků. Nebyly zřejmé důvody, které vedly vodoprávní úřad ke změně názoru na účastenství žalobců oproti předchozímu řízení. Proto soud zrušil předchozí rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro vady řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř.s. Současně vyslovil podle § 78 odst. 4 s.ř.s., že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Podle § 78 odst. 5 s.ř.s. byl žalovaný v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku.

51. V dalším řízení proto bylo povinností žalovaného, vypořádat se s otázkou, bylo-li odvolání proti rozhodnutí o povolení vypouštění odpadních vod do vod povrchových podáno vlastníky pozemku p.č. 29/1 jako oprávněnými subjekty, resp. důkladně a přezkoumatelným způsobem odůvodnit, proč jsou odvolatelé osobami neoprávněnými k podání tohoto odvolání a je důvod jejich odvolání zamítnout podle § 92 odst. 1 správního řádu jako nepřipustné. Žalovaný v nově vydaném rozhodnutí znovu dospěl k závěru, že žalobci (předchozí vlastníci pozemku p.č. 29/1) neměli být účastníky daného řízení a znovu odvolání zamítl podle § 92 odst. 1 správního řádu jako nepřipustné.

52. I když je v dané právní věci rozhodováno jiným senátem krajského soudu, je nutno konstatovat, že se senát krajského soudu posuzující nyní žalobou napadené rozhodnutí zcela shoduje s právním názorem vysloveným v předchozím zrušovacím rozsudku tohoto soudu, tedy že je nutno v řízení o povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových z kanalizace pro veřejnou potřebu podle § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona zohlednit místní poměry a okruh účastníků posoudit rovněž z pohledu ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu, podle něhož jsou účastníky též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech.

53. Pro posouzení, zda žalovaný, vázán právním názorem soudu, dospěl přezkoumatelným způsobem k závěru, který je v souladu se zákonem, není podstatná argumentace žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že „*citované závěry Městského soudu v Praze nelze beze zbytku aplikovat na řízení o povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových. Řízení o povolení k nakládání s vodami je obecně jiného charakteru, než řízení o udělení souhlasu k provozování zařízení, a v daném případě nesouvisí s žádným dalším řízením podle stavebního zákona, v němž by vlastníci sousedních nemovitostí mohli mít postavení účastníka řízení. Podle názoru odvolacího orgánu tak otázku účastenství v řízení vlastníků sousedních pozemků nelze v těchto dvou případech posuzovat obdobně.*“ Jednak proto, že soud v předchozím rozsudku argumentoval uvedenými rozhodnutími, aby analogicky zdůvodnil svůj právní názor, že je nutno při rozhodování o odvolání osob, které dle názoru odvolacího správního orgánu neměli být účastníky řízení, posoudit, zda mohou být vydaným rozhodnutím přímo dotčeni, resp. ohroženi, na svých právech (viz odst. 48). A jednak proto, že je podstatné, jak v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zdůvodnil svůj závěr, že žalobci neměli být účastníky daného řízení.

54. Žalovaný vycházel z okruhu účastníků vodoprávního řízení stanoveného v § 115 vodního zákona. Zdůvodnil, že „*zjišťování a hodnocení stavu povrchových vod k zajišťování podkladů pro výkon veřejné správy podle vodního zákona provádějí správci povodí a správci vodního toku, kteří tak hájí možnost obecného nakládání s vodami i zájmy vlastníků okolních pozemků v řízeních, která se dotýkají vodního toku. Tím je v takových případech dáno i postavení správce toku jako účastníka řízení (§ 115 odst. 5 vodního zákona).*“ Zdůvodnil postavení obcí ve vodoprávním řízení a za splnění podmínek účast občanských sdružení (§ 115 odst. 4 – 7 vodního zákona). A následně v odůvodnění napadeného rozhodnutí v podstatě zdůvodnil, proč nelze okruh vodoprávního řízení stanovený vodním zákonem překročit. V é souvislosti se zabýval možnostmi přímého dotčení na právech vlastníků pozemků, na nichž se nacházejí koryta vodních toků a pozemků s koryty vodních toků

sousedících v řízení o povolení k vypouštění odpadních vod do povrchových vod ve vodním toku ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu. Dospěl přitom k závěru, že „účastenství v takovém řízení založené na vlastnictví pozemků pod vodními toky a pozemků sousedních by vedlo k tomu, že účastníky řízení o povolení k vypouštění odpadních vod např. z ČOV Plzeň by byl nejen správce vodního toku Berounka, případně obce níže po toku, ale všichni vlastníci pozemků pod a podél vodního toku v úseku několika desítek kilometrů. Není reálné, aby vodoprávní úřad určil úsek vodního toku, ve kterém mohou být práva vlastníků pozemků vlivem vypouštění znečištění přímo dotčena a stanovil tak okruh účastníků řízení způsobem, který bez jakýchkoliv pochybností zajistí rovnost všech takových vlastníků. Takový postup by neodpovídal ani běžné celorepublikové praxi, kdy v řízeních o povolení k vypouštění odpadních vod do povrchových vod ve vodním toku hájí zájmy týkající se vodního toku a jakosti povrchových vod výhradně správce vodního toku a správce povodí (viz doklady požadované pro vydání povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových nebo podzemních nebo jeho změnu podle § 3c vyhlášky č. 432/2001 Sb., o dokladech žádosti o rozhodnutí nebo vyjádření a o náležitostech povolení, souhlasů a vyjádření vodoprávního úřadu). Odvolací orgán nepochybuje o tom, že pokud by zákonodárce připouštěl možnost přímého dotčení práv vlastníků pozemků, na nichž se nacházejí koryta vodních toků v řízeních o povolení k nakládání s vodami, odrazil by se tento záměr v některém z ustanovení Hlavy VI Vodní toky nebo v ust. § 115 vodního zákona, upravujícím vodoprávní řízení a okruh jeho účastníků.“ Dle žalovaného tak samotné vlastnictví pozemku, na kterém se nachází koryto vodního toku nebo vlastnictví pozemků s korytem sousedících, nezakládá těmto vlastníkům postavení účastníků řízení o povolení k vypouštění odpadních vod do povrchových vod ve vodním toku. Analogii přitom spatřoval v okruhu účastníků řízení o povolení k odběru podzemní vody, taxativně vymezeném v § 115 odst. 15 vodního zákona, podle kterého je účastníkem takového řízení žadatel, obce, v jejichž územním obvodu může rozhodnutím dojít k ovlivnění vodních poměrů nebo životního prostředí a (za stanovených podmínek) občanské sdružení. Vlastník pozemku „nad podzemními vodami“ ani vlastník vodního díla, které takovým nakládáním s vodami může souviset, mezi nimi uvedeni nejsou. S uvedeným závěrem žalovaného soud nesouhlasí, neboť právní názor soudu nespočívá na tom, že by měli být účastníky řízení všichni vlastníci pozemků pod vodními toky nebo pozemků sousedících s vodními toky, nýbrž na tom, že po zohlednění místních podmínek by měli být účastníky řízení o povolení vypouštění odpadních vod do vod povrchových jen ti vlastníci pozemků, kteří by mohli být rozhodnutím o povolení přímo dotčeni ve svých právech, s důrazem na potenciální možnost takového dotčení. Vhodné je dodat, že v místech, kde by se jednalo o vypouštění odpadních vod např. z ČOV Plzeň by na základě této skutečnosti, tedy na základě posouzení místních poměrů, nebylo nutné postupovat nad rámec § 115 vodního zákona podle § 27 odst. 2 správního řádu.

55. Žalovaný se rovněž zabýval názorem soudu, že odvolatele nelze vyloučit z účastenství na povolovacím řízení s ohledem na místní poměry. Citoval k tomu ukazatele a hodnoty přípustného znečištění odpadních vod stanovené nařízením vlády č. 61/2003 Sb., o ukazatelích a hodnotách přípustného znečištění povrchových vod a odpadních vod, náležitostech povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových a do kanalizací a o citlivých oblastech a roční četnost odběrů vzorků vypouštěných odpadních vod pro sledování jejich znečištění. Konstatoval, že se v daném případě jedná o vypouštění odpadních vod

z jednotné kanalizace, do které jsou vypouštěny „odpadní vody z domácností a občanské vybavenosti po předčištění v septicích, případně dČOV“. Z toho pak dovodil, že „přestože kanalizace ve Velké Chmelné není zakončena centrální ČOV, nejedná se v žádném případě o odpadní vody nečištěné, ale jde o sběrný systém, který svádí vyčištěné odpadní vody ze zařízení určených k individuálnímu čištění odpadních vod zaústěný do vod povrchových. V takových případech může vodoprávní úřad v souladu s Metodickým pokynem č. 14 Ministerstva životního prostředí k NV č. 229/2007 Sb., kterým se mění NV č. 61/2003 Sb., určit hodnoty emisních limitů podle místních podmínek individuálně.“ K tomu žalovaný doplnil, že septiky jsou podle platné legislativy považovány za „jiná zařízení určená k čištění odpadních vod“. Následně žalovaný uvedl pro VKV 1 stanovené emisní limity s tím, že je možné VKV 1 posuzovat obdobně jako ČOV kategorie do 50 EO. Pro takto velký zdroj znečištění může vodoprávní úřad stanovit menší četnost odběrů, než je uveden v příloze 4 NV č. 6/2013 Sb. Dle žalovaného tak není prvostupňovým rozhodnutím stanovený typ a četnost odběrů vzorků s tímto nařízením v rozporu. Uvedený závěr podložil žalovaný výsledky rozborů vzorků odpadních vod vypouštěných z VKV 1 za období 2004 – 2010, ze kterých vyplývá, že s jedinou výjimkou nebylo hodnot stanovených NV č. 61/2003 Sb. ani zdaleka dosaženo. Na základě uvedeného učinil žalovaný závěr, že není zřejmý důvod, pro který by práva odvolatelů měla být povolením k vypouštění odpadních vod do povrchových vod ve vodním toku protékajícím po jejich pozemku dotčena či přímo ohrožena nad obecný rámec práv vlastníků pozemků, na nichž se nacházejí koryta vodních toků. Žalovaný proto neshledal pochybení vodoprávního úřadu ve stanovení okruhu účastníků daného řízení. Rovněž s tímto závěrem žalovaného soud nesouhlasí. Právě proto, že oproti podmínkám stanoveným v předchozím povolení není ze zcela pochopitelných finančních důvodů kanalizace ve Velké Chmelné (obdobně jako v mnoha jiných obcích) zakončena centrální ČOV a jedná se o sběrný systém, který svádí dle žalovaného „vyčištěné odpadní vody“ převážně ze septiků a případně z domácích ČOV, kdy při četnosti kontrolních odběrů vzorků 2x do roka bylo v období 6 let zjištěno jedno nedodržení stanovených limitů, jde o právě takovou situaci, jakou má na mysli soud, tedy možné dotčení na právech žalobce jako vlastníka pozemku p.č. 29/1, který využívá k pasení dobytka a uvedené sporné koryto vodního toku k jeho napájení. Dle názoru soudu měli být proto původní vlastníci pozemku p.č. 29/1 účastníky daného řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu, tak jak tomu bylo v předchozím povolovacím řízení. Ač žalovaný uvádí, že byli původní vlastníci pozemku p.č. 29/1 zahrnuti do okruhu účastníků předchozího povolovacího řízení nesprávně a v odvolacím řízení nebylo při přezkoumání prvostupňového rozhodnutí podle § 59 zákona č. 71/1967 Sb. možno změnit okruh účastníků, ač v odůvodnění tehdy odvolacího rozhodnutí tuto skutečnost odůvodnil žalovaný úzkou součinností s občany dle § 3 zákona č. 71/1967 Sb., je nutno konstatovat, že v předchozím řízení byl stanoven okruh účastníků řízení správně a v podstatě vycházel z ustanovení § 14 odst. 1 správního řádu, podle něhož byli původní vlastníci pozemku p.č. 29/1 posouzeni ti, jejichž práva, právem chráněné zájmy mohou být rozhodnutím přímo dotčeny. Uvedené soud konstatuje při vědomí, že původní řízení o povolení a nyní soudem posuzované řízení o povolení jsou dvě na sobě nezávislá řízení, jak správně uvádí žalovaný. Z toho, že byly původní žalobci účastníky předchozího vodoprávního řízení a bylo vyhověno jejich námitkám v tomto řízení uplatněným, nelze dovozovat ničeho pro nyní vedené povolovací řízení, a to nejen za situace, kdy se jejich splnění ukázalo nereálným.

56. Nedůvodnou je námitka podjatosti úředních osob. Zde žalovaný správně vycházel z rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20.11.2012, čj. 1 As 89/2010-119, podle něhož je důvodem pochyb o nepodjatosti úřední osoby její zaměstnanecký poměr k územnímu samosprávnému celku v případě, že se rozhoduje ve věci týkající se přímo nebo nepřímo tohoto územního samosprávného celku, tehdy, je-li z povahy věci či jiných okolností patrné podezření, že v důsledku tohoto zaměstnaneckého poměru by mohl být její postoj k věci ovlivněn i jinými než zákonnými hledisky. Důvody k uvedenému podezření mohou být podle Nejvyššího správního soudu nejrůznějšího druhu a bude se jednat o takové skutečnosti, které naznačují, že zde existuje někdo, kdo má zájem na určitém výsledku řízení, v němž se má rozhodovat, a přitom má či může mít schopnost působit na příslušnou úřední osobu prostřednictvím jejího zaměstnaneckého vztahu k územnímu samosprávnému celku. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení uvedl, že povinnosti úředníků územních samosprávných celků explicitně vypočítává zákon č. 312/2002 Sb., o úřednících územních samosprávných celků a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a tuto skutečnost je třeba vnímat právě i v souvislosti s tím, že tito úředníci jsou v mnoha případech povoláni k rozhodování o věcech týkajících se obce či kraje, tedy de facto jejich zaměstnavatelů. Nejvyšší správní soud vyslovil přesvědčení, že pouze tato situace, která je zákonem výslovně připuštěna, předpokládána a vyžadována, nemůže být bez dalšího důvodem podjatosti pracovníka orgánu územně samosprávného celku, a to i přes pracovní či jiný obdobný vztah k takovému celku jakožto účastníkovi řízení či z toho plynoucí jistou finanční závislost. Žalovaný uvedl, že mu nejsou žádné takové zájmy konkrétních osob známy a neuvádějí je ani odvolatelé. S uvedeným závěrem o námitce podjatosti vznesené již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí se soud ztotožňuje a doplňuje, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyjádřil svůj právní názor, který rovněž zdůvodnil. Ačkoliv právní názor žalovaného je odlišný od právního názoru soudu, není důvod činit proto závěr, že je právní názor žalovaného důsledkem podjatosti konkrétních úředních osob.

Závěr

57. Na základě výše uvedeného dospěl soud k závěru, že je žaloba důvodná. Zrušil proto rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro vady řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém je žalovaný podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku. Soud neshledal žalobcem tvrzený nedostatečný skutkový stav ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., neboť v daném případě byl skutkový stav zjištěn správně, jednalo se o jeho právní posouzení a na základě toho o stanovení okruhu účastníků daného povolovacího řízení.

VII. Náklady řízení

58. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu soud přiznal podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu a odměně advokáta stanovené podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb

(dále jen advokátní tarif). Zástupce žalobce, advokát, je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se částka odměny advokáta zvyšuje o DPH vypočtenou podle zákona č. 235/2004 Sb. za použití sazby platné v době rozhodnutí soudu, tj. 21 %. Sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního činí podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 advokátního tarifu 3.100 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku 300 Kč. Odměna advokáta sestává ze tří úkonů právní služby, a to jeden úkon podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu (převzetí a příprava věci) a dva úkony podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (podání žaloby a repliky), tj. včetně paušální částky 10.200 Kč. DPH z této částky činí 2.142 Kč. Odměna advokáta tak činí 12.342 Kč. K odměně advokáta bylo připočteno 3.000 Kč za zaplacený soudní poplatek podle položky 18 bod 2. písm. a) Sazebníku poplatků, přílohy zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů. Náklady řízení činí 15.342 Kč.

59. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s.ř.s. právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Soud osobě zúčastněné na řízení výslovně žádnou povinnost neuložil, proto jí nebyla náhrada nákladů tohoto řízení přiznána.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.**
(§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Plzni dne 30. června 2015

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová